

Arrest

nr. 221 248 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 augustus 2017 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van feitelijke partner van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 oktober 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker hiertegen ingestelde annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 21 maart 2018 met nummer 201 483.

1.3. Verzoeker dient op 16 januari 2018 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van feitelijke partner van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juli 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juli 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.01.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde L.L., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame feitelijke relatie te hebben met de referentiepersoon.

Immers, op 07.09.2016 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 19.12.2016 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning:

"Verwijzend naar uw schrijven met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning van S.A. (°30.10.1972) en L.P.L. (°14.04.1980), meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnsamenwoning wijzen, namelijk:

- Precaire verblijfstoestand van meneer: meneer is in het bezit van een Spaans verblijfsdocument en heeft langdurig verblijfsrecht in Spanje. Gezien hij in het bezit is van een geldig Marokkaans paspoort en een geldige Spaanse verblijfsvergunning mag hij 3 maanden op 6 in België verblijven waardoor zijn verblijfsrecht precair is en de registratie van de wettelijke samenwoning een mogelijkheid zou kunnen zijn om onbeperkt verblijfsrecht te verwerven.

- Ongeloofwaardig en vaag relatieverloop: betrokkenen verklaren dat zij elkaar hebben leren kennen in een discotheek in Barcelona in maart 2002 en vervolgens zijn gaan samenwonen in april 2002 doch geen van hen herinnert zich nog de naam van de discotheek. Bovendien lopen de verklaringen over die eerste ontmoeting uit elkaar. Zo verklaart mevrouw dat zowel zij als meneer met vrienden in de discotheek waren terwijl meneer verklaart dat hij er alleen was en hij het van mevrouw niet meer weet gezien hij gedronken had.

- In 2011 kwamen betrokkenen vervolgens naar België doch het is onduidelijk hoe dit verliep. Mevrouw verklaart immers bij de ambtenaar burgerlijke stand dat ze samen naar België kwamen terwijl meneer verklaart dat hij eerst kwam en mevrouw 1,5 of 2 of 3 maanden later kwam. Bij de politie verklaart mevrouw dan weer dat ze niet weet wanneer meneer naar België kwam. Ze weet niet of dat hetzelfde jaar was of een jaar voordien. Dit is zeer vreemd voor personen die sedert 2002 een relatie zouden hebben en zouden samenwonen.

Meneer zou sedert 2011 wel nog regelmatig naar Spanje zijn teruggekeerd doch waar hij sedert 2011 in België verbleef en waar hij (niet officieel) werkte wou hij niet vertellen.

- Onwetendheden over elkaars personalia: betrokkenen zijn erg onwetend over elkaar terwijl zij toch sedert 2002 een relatie zou hebben. Zo verklaart meneer bij de ambtenaar van de burgerlijke stand dat

mevrouw één broer heeft terwijl zij er 2 heeft. Bij de politie weet meneer dan wel dat mevrouw 2 broers heeft maar kan hij er slechts één benoemen. Meneer weet mogelijks ook niet dat mevrouw een schimmelinfectie heeft. Mevrouw weet blijkbaar niet bij wie meneer verbleef en werkte wanneer hij reeds in België woonde terwijl zij nog in Spanje woonde.

- Tegenstrijdige verklaringen: Het is vreemd dat mevrouw bij de ambtenaar burgerlijke stand op 13.10.2016 verklaarde dat zij bereid was om zich in de toekomst tot de Islam te bekeren en op 27.11.2016 aan de politie verklaarde reeds een jaar moslima te zijn terwijl meneer op 27.11.2016 dan weer verklaarde dat mevrouw Katholiek is. Ook over hun vertrek in de Joe Englishstraat zijn de verklaringen tegenstrijdig. Volgens meneer zijn ze daar gevlucht voor de ratten terwijl ze volgens mevrouw verhuisd zijn omdat het een kleine studio was.

- Samenwoonstcontrole: Het feit dat meneer niet aanwezig was bij de samenwoonstcontrole en hij de straat waar ze wonen bij de ambtenaar burgerlijke stand zelfs niet kon benoemen wijst mogelijks op het feit dat betrokkenen niet samenwonen. Bovendien situeert het appartement zich volgens mevrouw op de 3e verdieping en volgens meneer op de 4e verdieping.

- Bewijzen van een duurzame relatie: betrokkenen brengen geen bewijzen bij waaruit zou blijken dat zij reeds sedert 2002 een relatie zouden hebben en zouden samenwonen. Zo wordt er geen enkel attest van de Spaanse overheid voorgelegd waaruit blijkt op welke adressen betrokkenen sedert 2002 zouden gewoond hebben en is het evenmin duidelijk waar betrokkenen sedert hun aankomst in België hebben gewoond.

Ook bewijzen de bijgebrachte foto's, die slechts afkomstig zijn van enkele aangelegenheden, geen relatie van 14 jaar. Bovendien was er in het appartement geen enkele foto van hun samen te zien en kwam dit volgens mevrouw doordat een fotokader gevallen was en deze nog niet vervangen was.

Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 147quater negatief advies te moeten verlenen omtrent de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 12.01.2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers. Betrokkenen gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een wettelijke samenwoning, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie is onvoldoende bewezen. De in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde stukken doen hier geen afbreuk aan.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon een feitelijke relatie met een duurzaam karakter hebben. Het staat beiden zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het *“beginsel van behoorlijk bestuur”*. Tevens betoogt hij dat er sprake is van *“onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd. (korte samenvatting)

[...]

De beslissing is verder gemotiveerd als volgt:

[...]

De beslissing van DVZ waartegen huidig beroep is bijgevolg volledig gesteund op het negatieve advies van de Procureur des Konings met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning.

Dit advies dateert van 19/12/2016; zijnde 1 jaar en 6 maanden jaar geleden.

De DVZ heeft bij het nemen van haar beslissing totaal geen rekening gehouden met de bijkomende stukken en elementen die door de raadsman van verzoeker werden meegedeeld bij aangetekend schrijven op 11/07/2017.

Verzoeker verwijst naar de stukken nrs. 3 ; gevoegd bij huidig verzoekschrift en die hierboven uitvoering werden besproken.

Het betreft oa. Attesten van de Spaanse Overheid over de gemeenschappelijke woonplaatsen van verzoeker en zijn partner, mevrouw L. in Spanje.

Niettegenstaande deze attesten zeer relevant zijn voor de beoordeling, worden ze door de Overheid totaal genegeerd.

Het blijft dan ook onzeker of ze wel gelezen werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Totaal ten onrechte neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing het achterhaalde advies van de Procureur inzake de registratie van de wettelijke samenwoning, klakkeloos over.

De Overheid dient zich in haar beslissingen te stoelen op een correcte feitenvinding en dient uiteraard in haar beslissingen rekening te houden met al de documenten die door de rechtsonderhorigen worden meegedeeld ter beoordeling van hun aanvraag en zeker indien het om zeer belangrijke nieuwe informatie gaat; zoals de Attesten van de Spaanse Overheid, waarnaar verwezen, die nota bene door de Stad Antwerpen zelf werden opgevraagd om te voegen bij het dossier.

De inbreuk op het zorgvuldigheidsprincipe staat vast.

Het middel is gegrond.

Na vernietiging van de beslissing waartegen beroep, kan de aanvraag opnieuw beoordeeld worden rekening houdend met al de relevante recent meegedeelde documenten. (stukken 3)”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker onvoldoende heeft bewezen een duurzame feitelijke relatie met de referentiepersoon te onderhouden. Er wordt hierbij verwezen naar de inhoud van het negatieve advies van de procureur des Konings te Antwerpen van 19 december 2016, evenals naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 12 januari 2017 tot weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Verder

wordt gemotiveerd dat een feitelijk partnerschap vereist dat er sprake is van een relatie met een duurzaam karakter. Er wordt aangegeven dat dergelijks in casu manifest niet het geval is. Verweerder motiveert dat verzoeker en de referentiepersoon niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, doch dat zij de procedure van feitelijk partnerschap misbruiken om louter, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Er wordt gemotiveerd dat dit ingaat tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet. Verweerder concludeert dat het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende is bewezen en stelt hierbij dat de, in het kader van de huidige aanvraag, voorgelegde stukken geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Verder wordt gemotiveerd aan de hand van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de motieven in de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 47/1, 1° juncto artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

2.6. In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij een duurzame relatie onderhoudt met de Spaanse referentiepersoon. Verzoeker hekelt het gegeven dat verweerder zich voor deze vaststelling “*volledig [heeft] gesteund op het negatieve advies van de procureur des Konings*”. Het staat verweerder geheel vrij te verwijzen naar de inhoud van het negatieve advies van de procureur des Konings van 19 december 2016 en het zich eigen te maken. Dit advies, waarin concrete elementen worden weergegeven die blij geven van een schijnsituatie, is immers relevant in het kader van het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie. Bovendien dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing ook niet is beperkt tot een enkele verwijzing naar het advies van de procureur des Konings. Zo wordt tevens aangegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 12 januari 2017 heeft geweigerd de verklaring van wettelijke samenwoning over te schrijven in de registers en dat verzoeker hiertegen geen beroep heeft ingediend. Verder wordt aangegeven dat uit de concrete gegevens van huidige zaak blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, doch dat zij de procedure van feitelijk partnerschap misbruiken om louter, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Er wordt gemotiveerd dat dit ingaat tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze vaststellingen van verweerder als dusdanig niet. Verzoeker wijst erop dat het advies van de procureur des Konings dateert van anderhalf jaar geleden, doch toont niet aan waarom dit enkele tijdsverloop zou impliceren dat verweerder hier niet meer dienstig naar zou kunnen verwijzen. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn situatie in tussentijd dermate is gewijzigd dat de vaststellingen in het negatieve advies niet meer actueel zouden zijn.

2.7. Verzoeker stelt dat verweerder *“totaal geen rekening [heeft] gehouden met de bijkomende stukken en elementen die door de raadsman van verzoeker werden meegedeeld bij aangetekend schrijven op 11/07/2017”, die “zeer relevant zijn” en waarvan “onzeker [is] of ze wel gelezen werden door de gemachtigde”*. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker volledig nalaat uiteen te zetten waarom attesten van de Spaanse overheid over zijn woonplaatsen en die van zijn partner in Spanje die zijn opgesteld amper vijf maanden nadat het parket een negatief advies heeft gegeven en 4 maanden nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd de verklaring van wettelijke samenwoning over te schrijven in de registers, en bovendien betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan voordat het parket zijn advies verstrekke en voordat de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn beslissing trof, *“zeer relevant zijn”*. Verder wordt in de beslissing gesteld: *“de in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde stukken doen hieraan geen afbreuk”*. Aldus dient te worden vastgesteld dat de overgemaakte stukken weliswaar niet afzonderlijk worden vermeld en besproken, doch dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze stukken wel degelijk heeft betrokken bij zijn beoordeling van verzoekers situatie. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, na een oplistings van de elementen van het negatieve advies van de procureur des Konings en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, heeft geoordeeld dat er in casu sprake is van een misbruik van de procedure gezinshereniging, waarbij verzoeker en de referentiepersoon *“geen intentie [hebben] om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen”* en dat zij de procedure misbruiken, *“tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Verweerder stelt verder dat de overgemaakte stukken geen afbreuk kunnen doen aan het, reeds genoegzaam vastgestelde, misbruik van de procedure. De loutere overtuiging van verzoeker dat deze stukken *“zeer relevant zijn”* en *“zeer belangrijke nieuwe informatie”* bevatten, volstaat niet om aan te tonen dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan het reeds vastgestelde misbruik van de verblijfsprocedure. Het komt niet aan de Raad toe om de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt te zijnen behoeve na te pluizen en in te passen in het verzoekschrift.

2.8. Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat verweerder op onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat in casu niet is aangetoond dat er sprake is van een duurzame feitelijke relatie met de Spaanse referentiepersoon. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder op incorrecte wijze zou hebben vastgesteld dat, uit de concrete gegevens van de zaak, blijkt dat betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, doch de procedure van feitelijk partnerschap misbruiken om, louter, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Een schending van de aangevoerde wetsbepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur is niet aangetoond.

2.9. Wat betreft het in de bijlage 20 vervatte bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat verzoeker hiertegen geen middel ontwikkelt. Dit bevel om het grondgebied te verlaten blijft derhalve overeind.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA